

mandsorganisationerne om, hvorledes Landbrugslotteriets Overskud skal fordeles, før han har faaet sin Departementschefs Samtykke dertil, og det tror jeg ikke, han faar. Det vilde være saa uforstaaeligt, at den højtærede Ministers Departementschef neppe vilde give sit Samtykke dertil. Men dette Skrift burde ikke blive i Departementet, det burde sendes til Erklæring i samtlige Husmandsforeningers Hovedbestyrelse, og det var det, som skete. At Karl Hansen bad om at faa det tilbage, er ikke noget, om hvilket der er Formodning hverken hos den højtærede Landbrugsminister eller mig, men det er noget, vi begge vide, da vi begge have læst et Brev, i hvilket Karl Hansen beder om det.

Landbrugsministeren (*Anders Nielsen*): Om denne Begæring om Undersøgelse skulde være formuleret paa en saadan underlig Maade, skal jeg henstille til Finansudvalget; der ligger Andragendet. De 15 Herrer kunne studere det, om de ville, og saa vil jeg gerne høre siden hen i Tiden, om de mene, at det er formuleret paa en saa underlig Maade, at det ikke kunde blive behandlet paa samme Maade, som Sager i Ministeriet bør behandles. Det ærede Medlem mente virkelig, gav i alt Fald Udtryk for, at det var ganske naturligt, at den Sag var gaaet til Husmandsforeningernes Bestyrelse i Stedet for til Departementet. Det ærede Medlem ryster paa Hovedet som Udtryk for, at det maa han fremdeles fastholde. Ja, nu nødes jeg til at gøre opmærksom paa een Ting. Det er, at Karl Hansen-Affæren knytter sig paa en særlig Maade til Forholdet mellem det ærede Medlem fra Sorø og mig. Den Dag, det ærede Medlem indtog den Plads, jeg havde indtaget forud for ham, henlaa der paa Landbrugsministerens Bord, da jeg afleverede Landbrugsministeriet til det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen), Regnskaber fra de sjællandske Husmandsforeninger, som vare vitterlig urigtige. De bleve senere drøftede i Finansudvalget i Fjor. Finansudvalgets Medlemmer kende dem ud og ind. Jeg gjorde ved Afleveringen det ærede Medlem fra Sorø opmærksom paa, at her var der en Sag, som man ikke maatte lade sig slippe af Syne, den maatte opklares. Jeg bar mig ikke ad paa den Maade, som jeg har set andre bære sig ad, nemlig gaa uden om og afvente, hvorvidt der blev gjort noget ved Sagen og saa senere overfalde med et Dolkestik bagfra. Nej, det gjorde

jeg ikke, jeg tog Sagen og lagde den paa Bordet og sagde til min Efterfølger: Her er en Sag, som er kommen for en eller to Dage siden, og som jeg ikke har haft Tid til at gøre noget ved — jeg vidste, at jeg skulde forlade Pladsen —, pas paa, der er noget, der ikke er, som det skal være. Det var i Oktober. Vi havde i Landbrugsministeriet en Tid lang korresponderet med de sjællandske Husmandsforeninger om den Sag. Senere rejstes der Beskyldninger imod Karl Hansen for at have misrøgtet sit Hverv, misbrugt sin Stilling angaaende det samme Forhold, vedrørende det foregaaende Aar, og Karl Hansen kommer saa i April og begærer Undersøgelse. Nu skal jeg mene, at naar der kommer en saadan Begæring til Landbrugsministeren, har han intet andet at gøre end at lade denne Undersøgelsesbegæring behandle paa samme Maade som alle andre Sager, nemlig ved at lade Sagen gaa til Behandling i Departementet. Det var en Begæring til Landbrugsministeren om at faa en Undersøgelse af det Forhold, Landbrugsministeriet havde haft Øje for indeholdt Uregelmæssigheder. Men det ærede Medlem kender ikke sit Departement vedrørende denne Sag, han sender den ud til Husmandsforeningernes Bestyrelse. Jeg føler mig overbevist om, at der ikke har været en Minister tidligere, som har behandlet en saadan Sag paa den Maade, og ej heller vil blive en Minister senere, som vil behandle en Sag af den Natur paa den Maade.

Zahle: Denne Sag er slet ikke indsendt til Landbrugsministeriet. Det er gaaet med denne Sag saaledes, at Karl Hansen har personlig afleveret denne Sag til mig, jeg har ladet den gaa videre til Landbrugsministeren underhaanden, for at der kunde indhentes Erklæring fra Husmandsforeningernes Hovedbestyrelse, og det var efter den Sags Beskaffenhed absolut den eneste forsvarlige og rimelige Maade at behandle den Sag paa.

Landbrugsministeren (*Anders Nielsen*): Det er ganske umuligt her at isolere Landbrugsministeren fra Institutionen: Landbrugsministeriet, der har disse Sager under sig, og som har haft Korrespondance om og har maattet beskæftige sig med dette Forhold. Naar saa den Mand, der er den sigtede i Forholdet, indgiver Begæring om Undersøgelse, er det eksempelløst, siger jeg, at Landbrugsministeren putter den Sag ud i Byen, udenom Departementet.